

zodpovedný zástupca) a že namiesto vlastníka a vydavateľa periodického tlačiva nastupuje v § 10 tlačiar a jeho zodpovedný zástupca.

Obžalovaný B. bol odsúdený pre prestupok zanedbania povinnej pečlivosti podľa § 6, odst. 3, lit. b) zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. v pôvodnom znení, že totiž ako tlačiar neperiodického tlačiva sa dopustil zanedbania povinnej pečlivosti.

Podľa § 13, lit. a) zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. v znení vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. nastupuje trestná zodpovednosť tlačiar, môže-li byť pôvodca stíhaný, len v tom prípade, keď je známy a akladateľ (vydavateľ): Podmienka, ktorú zákon stanovil, aby bol vyslovený presun zodpovednosti z nakladateľa (vydavateľa) neperiodického tlačiva na tlačiar, je, aby nakladateľ (vydavateľ) nebol známy, teda zrejme, aby nemohol byť stíhaný a postavený pred tuzemský súd. To musí zistiť súd, vysloví-li trestnú zodpovednosť tlačiar.

Nižšie súdy sa však otázkou touto vôbec nezabývaly a preto zistenie zmienené neučinily. Následkom toho nebolo zistené, či je nakladateľ (vydavateľ) známy — vid' zákon z 11. mája 1923, č. 106 Sb. z. a n. o nakladateľskej smluve — resp. že není známy a preto chýbia predpoklady pre trestnú zodpovednosť obžalovaného B. ako tlačiar v § 13, lit. a) zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. v znení vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. požadované.

Ponevác bez zistenia týchto skutočností, ktoré najvyšší súd v dôsledku zásady § 33, odst. 3 por. nov. sám učiniť nemôže, nelze vo veci rozhodnúť a skúmať, či sú dané ďalšie zákonné podmienky inkriminovaného trestného činu, preto pokračoval najvyšší súd z úradnej povinnosti podľa § 33, odst. 3 por. nov. a rozhodol čo do obžalovaného B. tak, ako je vo výroku uvedené.

Čís. 5913.

Ke skutkové podstatě zločinu podle prvního případu § 209 tr. zák. se vyžaduje, aby udavatel uvedl skutečnosti odpovídající všem náležitostem udaného zločinu a byl si vědom, že jeho udání odporuje pravdě.

(Rozh. ze dne 29. května 1937, Zm I 476/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací z podnětu zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem utrhání nácti podle § 209 tr. z., rozsudek nalézacího soudu z úřední moci podle § 290, odst. 1 tr. ř. v celém rozsahu zrušil jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zrušovací soud se přesvědčil, přezkoumáváje spisy z podnětu zmateční stížnosti obžalovaným podané, že je rozsudek nalézacího soudu zatížen hmotněprávním zmatkem s hlediska § 281, čís. 9 a) tr. ř., stě-

žovatelem sice neuplatňovaným, a bylo proto ve smyslu § 290, odst. 1 tr. ř. z povinnosti úřední tak postupovati, jako kdyby dotčený důvod zmatečnosti byl býval uplatňován.

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným, že udal M-a pro vymyšlený naň zločin žhářství, a doličuje v důvodech, že toto udání mělo ten obsah, že prý si M. svého času, totiž více než pět let před udáním, zapálil svůj domek sám. Rozsudek uvádí dále, že následkem udání bylo proti M. zavedeno šetření pro zločin žhářství, při čemž se ukázalo, že obviňování je vymyšlené.

Zločinu žhářství se dopustí podle § 166 tr. z. ten, kdo podnikne jednání, z něhož podle jeho úkladu na cizím majetku požár má vzejíti, a podle § 169 tr. z. ten, kdo obmyslným zapálením svého majetku i cizí majetek vědomě vydá v nebezpečí ohně, kdežto ve smyslu § 170 tr. z. ten, kdo svůj majetek zapálí, aniž cizí majetek vydal nebezpečí ohně, páše zločin podvodu, pokud tím hledí zkrátiti práva osoby jiné nebo někoho v podezření uvéstí.

Zločin utrhaní na cti udáním ze zločinu žhářství na vlastním domku předpokládá tedy udavačovo tvrzení, že i cizí majetek byl vědomě vydán v nebezpečí ohně, při čemž jednak musí udavač uvéstí skutečnosti odpovídající všem náležitostem udaného zločinu, jednak musí si býti vědom, že jeho udání odporuje pravdě, kdežto ke skutkové podstatě zločinu utrhaní na cti udáním ze zločinu podvodu ve smyslu § 170 tr. z. vyžaduje se vědomě nepravdivé obviňování, že vlastní domek byl zapálen s úmyslem buď zkrátiti práva osoby jiné nebo někoho v podezření uvéstí (srov. rozh. č. 3440 Sb. n. s.).

V prvním směru rozsudek nalézacího soudu vůbec ničeho nezjišťuje, v posledně zmíněném směru sice poukazuje k té okolnosti, že podle svědecké výpovědi M-a u tohoto již dvakráte před tím vypukl požár a že od pojišťovny z tohoto titulu obdržel jednou 90.000 Kč a jednou 4.000 Kč, vypořádává se s touto výpovědí závěrem, že z ní nelze souditi, že by M. byl i v udaném případě úmyslně požár založil, nečiní však ani zde žádná další zjištění o obžalovaném, obsahu jeho udání a jeho vědomí.

Zrušovacímu soudu jest umožněno přezkoumávati správnost rozhodnutí nalézacího soudu o právním podřadění trestné činnosti pachatelovy jen, obsahují-li důvody rozsudkové (§ 270, čís. 5 tr. ř.) nejen skutková zjištění veškerých zákonných znaků příslušného trestného činu pro stránku objektivní i subjektivní, nýbrž i, je-li z úvah těchto důvodů též patrnó, že soud, rozhoduje právní otázky, měl zřetel na veškeré okolnosti souzeného případu, jež tu spolupůsobí při potřebě skutkového zjištění zákonných náležitostí. To však nalézací soud v naznačeném směru učiniti opominul, takže rozsudek trpí zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., zmateční stížností sice nevytýkaným, zavdávajícím však důvod pro použití § 290 tr. ř.